

[Carsten Raft.]

udnævnt to mennesker, og mandskabet ved ikke noget som helst, det hele er ved at falde fra hinanden, man har ikke noget som helst grundlag for, hvordan arbejdet skal lægges til rette. Jeg tænker med hensyn til den foreliggende sag også på den kommissionsbetænkning, der blev afgivet i maj måned, hvorefter ministeren dog havde en vis mulighed for at gøre sig bekendt med, i hvilken retning betænkningen gik, og også for at se, hvad der stod i fortrykket eller korrektoren, således at vi kunne have påbegyndt arbejdet. Nu er der gået 6 måneder, og ud af disse 6 måneder er fra ministeriet kommet de to, om jeg så må sige, kleine betæneligheder, som består i de ændringsforslag, der foreligger, og som man virkelig godt kunne have fundet på på en eftermiddag. Sådanne 6 måneders forsinkelse betyder ikke alene, at det hele varer længere, men også at alt, hvad der er etableret, falder endnu mere sammen. Såvidt jeg forstår, har det også været nødvendigt at reducere embedspersonellet der, fordi man ikke havde penge til at holde dem, så det hele skal bygges op fra nyt igen. Disse to små ændringsforslag har kostet mere end 6 måneders forsinkelse, og de kunne have været lavet i foråret, således at vi var kommet i gang dengang.

Jeg kan alligevel ikke til trods for disse kritiske bemærkninger love nogen hastværksbehandling af lovforslaget; vi ønsker det grundigt behandlet. Man kan vel nok sige, selvom man er blevet godt vant i så henseende, at aldrig før i Danmarks politiske historie er så megen myndighed givet en enkelt mand, som indenrigsministeren får ved denne lejlighed. Vi overantvorder os selv, vore hustruer, vore halvvoxsne børn, vor ejendom med okse og asen og hele historien til ministeren og beder ham råde over det, som han har lyst til. Så vidt går lovforslaget i virkeligheden. Vi bevilger en eengangsudgift på 113 mill. kr. og en årlig udgift på 11—13 mill. kr., og jeg kan ikke se, at der er andet end et skitsemæssigt grundlag for beregningen af disse udgifter. Men samtidig erkender jeg, at denne bemyndigelse er nødvendig, og jeg mener ikke, at der for en lokalordning kan være mere end en skitsemæssig begrundelse. Det gør imidlertid, at man, når ministeren kalder dette en rammelov, har lov til at sige, at rammerne er meget vide, og dette nødvendiggør, at der på rigsdagen må være nøje kontrol med denne lovgivning, ikke blot ved lovforslagets behandling her på rigsdagen; der bør også efter min opfattelse — hvad jeg skal

komme tilbage til — være nøje kontrol med lovens udførelse i praksis.

Der blev jo etableret et temmelig stort apparat i sin tid under krigen — man nævner, at 400 000 mennesker var knyttet til luftværnet, nogle af dem vel nok kun på papiret —, men det var alligevel et meget stort arbejde, der blev udført, og det er så sin sag mere eller mindre at skulle likvidere det og gå over til lidt enklere ordninger. Jeg må dog sige, at jeg har den opfattelse — og det er også mit partis opfattelse —, at både kommissionen og ministeren har set rigtigt, når de skærer hårdt igennem her og bygger det værn, vi skal have mod disse farer, først og fremmest på veluddannede, veludrustede mobile, udefra kommende kolonner.

Når man rejser i Tyskland, kan man jo ikke lade være med at gøre sig sine tanker om, hvordan sådanne krigshandlinger former sig, selvom det hele måske kan komme på en ganske anden måde i fremtiden. Man må ikke gøre sig illusioner om hensigten med luftbombardementer. Selvfølgelig gælder det også om at ødelægge en del nødvendig industri, men hovedhensigten er at demoralisere befolkningen, at slå på befolkningen og at slå så hårdt, at det mærkes. Det er forsåvidt en misforståelse, hvis man mener, at Tyskland, ligesom efter 30 års krigen, ligger i ruiner over det hele. Man kan køre i timevis, ja, i dage bogstavelig talt uden at se bombenedslag. Man kan f. eks. køre så nær ind til Hamborg som f. eks. til Hellerup og Svanemøllen i forhold til København, før man ser noget. Der er fredeligt i omegnskvartererne, men pludselig er man så på et sted, hvor en hård næve har slået, slået meget stærkt og hårdt. Det er utvivlsomt rigtigt, at det lokale forholdsvis løst opbyggede værn på steder, der rammes så hårdt, ikke er i stand til at klare tingene. Vi har jo selv vore erfaringer — gudskelov kun beskedne erfaringer — i så henseende, nemlig Neksø og Rønne, og vi ser da også, at man alle vegne har draget den lære af sine erfaringer: det er udefra kommende, friske, særligt uddannede kolonner, der skal til. Jeg tror derfor, lovforslagets linie er rigtig, og vi kan helt tilslutte os denne linie. Fjernhjælp kalder man det i Norge, og det vil jo være meget nemmere at lave fjernhjælp her i Danmark, hvor man på ganske kort tid kan komme fra enhver kolonnekaserne til det pågældende sted.

Det er altid rart, når ønske og mulighed falder sammen. Det er jo sådan, at vi ønsker disse få kolonner, men vi ville heller ikke være i stand til, så længe hæren tager